

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindelicorum, 1690

Dies Quartus. In quo specialiter consistat perfectio Religiosa?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES QUARTUS

In quo specialiter consistat perfectio religiosa.

MEDITATIO QUARTA

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima religiosa, perfectio nem, quæ in persona religiosa requiritur, non in alio consistere quam in perfecto Dei amore, in quo tota Christi & animæ perfectio est fundata. Et tamen Christus dixerit, totam legem consistere in amore Dei & proximi, dici nihilominus potest, eam consistere in solo Dei amore, quod amorem proximi non excludit, imò includit, cum impossibile sit, ut anima Deum amet, quin non simul & in proximum feratur.

Considera, amorem istum, ad perfectionem requisitum, non semper debere esse in actu secundo, cum hic solummodo in bono reperiatur, qui semper actu amat, sed sufficit pro eo, ut dicaris amare Deum, ut legem omnes creaturas ametur, nullaque creatura magis seu æque ac ipse Deus ametur; obsequia tamen, ad hoc ut perfectè ametur, non amor tamquam medium ad perfectionem deducat, cor tuum ab omnium creaturarum

aque adeò etiam à tui ipsius amore esse ex-
cutiendum ; & si creaturam quamquam
ames, eam propter Deum esse amandam,
amorem tuum non in creatura terminando,
sed in Deo, eundem solum & unicum cordis
tui objectum constituendo, atque idcirco om-
nes tuas potentias, cogitationes & opera
ad id impendendo. Quod fiet, cum ab om-
nibus quibuscunque creaturis te abstraxe-
ris, adeò tota in Deum rapta, ut infinities
mori eligas, quàm vel minimo verbulo Deum
tuum propter creaturam offendere.

AFFECTUS.

Nunc, O Deus meus ! imperfectam me
agnosco, dum perspicio tam exiguum
amorem erga te in me scintillare.
Enimverò, equomodo, Anima mea pote-
ris sine amore ad perfectionem pervenire ?
Ah ! utinam O mi JESU, annueres, ut te dili-
gerem ! O Bone JESU, *quando te amabo* quan-
do dies illa erit, qua me tuo amore succensam
& inflammata videam ? Ah miseram me !
quid dico ? Nimiùm, eheu ! nimiùm amore
flagro, sed amore, qui me retrahit, non per-
ducit ad perfectionem, cum sit amor mei
ipsius, Mundi & creaturarum. Ah ! oculi
mei effundite fluentia aquarum pœnitentiæ,
ut prophanus iste ignis extinguatur, de-
struens

struens omne bonum; emittite lachry-
rum imbres, ut in corde meo possint accendi
coelestes divini amoris flamma, nec aliter
tra amem, nisi Deum meum. Te, O mihi
te amabo semper, semperque cum doctissimo
Idiota tibi supplex fiam. *Adjuvare me
digneris per tuum dulcissimum amorem,
accendere cor meum ad amorem tibi placens
ut amem & diligam, qua amare & diligere
beo, ut viam amoris in te amando consequar
sempiternam. Amen.*

Fructus & proposita.

Religiosus aspirans ad perfectionem
perfacile colliget ex dictis, quantum
neatur amare Deum; quapropter
diosè curabit omnia illa amplecti, quae
perfectum amorem poterunt inducere.
amor Dei perfectus odit omne id, quod Deo
non est, quia ad solum Deum aspirat, ut
uniri & cum ipso delitiani desiderat; hanc
anima possederit, si ab omni terreno abstracta
fuerit abstracta, si Deo tota immerla de-
ta, tum enim verò perfectionem se ante
credat. Unde obsecro unio illa & respice
dilecti Joannis in ultima coena? quomodo
cor ejus adeo cum Jesu conglutinavit
amor? Ah quàm toto corde estuans
Dei sentiebat cor suum à pectore semper

quo avolaret ad sese cum dulcissimo JESU
 amandum ! Inde est, quod supra pectus Do-
 mini recumbens expertus sit dulcedines,
 quas Deus diligentibus se largissimè commu-
 nicat. Imitare, O Religiose, Aquilam istam
 soli æterno per frequentes amoris actus in-
 dies proximior, imitare, inquam, &
 quanto frequentius poteris, elice actus amo-
 ris erga Deum, quo facilius perfectionis cul-
 men conscendas.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, ad hoc, ut Religiosus sit per-
 fectus, non sufficere, si dixerit, se velle
 amare Deum, sed necesse insuper esse,
 ut actu ipso Deum amet. Ille enim, qui di-
 cit, se amare Deum, non hoc ipso amat.
 Multi sunt, qui putant se amare Deum & Re-
 ligiosos se credunt ex eo, quod magnam
 amandi voluntatem exhibeant, quia tamen
 ipso facto non ostendunt, nec amant, nec
 perfecti sunt Religiosi. Benè considera,
 opera demonstrare, qualis cujusvis sit amor,
 an divinus, an terrenus? si Religiosus sem-
 per de terrenis cogitat, semper est sollicitus,
 quomodo satisfaciat suis sensualitatibus &
 passionibus; cordatè dicas, eum non Dei,
 sed sui ipsius & Mundi amore teneri. Si ve-
 ro cœlestia cogitat, si ejus opera exteriora
 sunt

sunt virtuosa, perfectus omnino Religiosus erit. Certò teneas, Anima religiosa, si Religiosus cupiat esse perfectus Deum, debeat semper benè agere; Primum quidem in ordine ad Deum, observando divinam ejus legem & consilia Evangelicam in ordine ad Religionem, subijciendo se Superioribus, eos honorando, obediendo tamquam ipsimet Deo, observando Constitutiones Religionis constitutiones, adorando Deum tamquam media à Deo pro acquirenda perfectione concessa. Tertio in ordine ad ipsos Religiosos fraternè cum ipsis agendo in charitate supportando, serviendo, auxiliando in suis necessitatibus, tam spiritualibus quàm corporalibus. Quarto in ordine ad sæculares, dando eis bonum exemplum, speculum se constituendo, ut sese emendando suos mores; Magistrum se habendo, à quo virtutes addiscant, precibus auxiliando, consilijs pro ratione sui muneris eos servando. Hoc fac, & vives, mi Religiosus poterisque imperterritè dicere, te servando Deum & toto nisu tendere ad perfectionem.

AFFECTUS.

Quàm decepisti te, Anima mea, opera tua! Discute ea, pondera, inquam, & deprecare te.

amoris tui conditionem; videbis, quàm longè ab sis à vera perfectionis semita, cujus culmen per tuum amorem adeptum esse somniabas. O quàm longè est aliud, verbotenus amoris plenam te declarâsse, eumque habitu externo demonstrasse, quàm re ipsa talem fuisse. Parum tibi proderit in die Judicij voluntatem amandi allegâsse, si opera contrarium ostenderint. Revertere, O Anima mea! revertere ad Deum tuum, supplicem te coram eo prosterne & roga, ut gratiam conferre dignetur, quatenus non lingua solum & habitu exteriori, sed opere & veritate eum amare possis: *Da mihi Domine non diligere verbo, neque lingua, sed opere & veritate.*

Fructus & proposita.

FRuctus erit firmum propositum semper benè & virtuosè vivendi, in quo autem hoc ipsum consistat, per brevi dictorum repetitione constabit; Et primò quidem, non sufficere opera externa, quantumvis apparenter bona, sed oportere, ut fiant ad placendum Deo ejusque divinam voluntatem exequendam. Unde, dum Religiosus studet, id non ideo faciendum, ut doctus fiat alijsque doctrinæ laude præcellat, sed ut & alios suâ scientia juvare possit & ad virtutes instruere.

instruere. Si Concionator, non querat applausus, sed conversio & salus animarum & sic de omnibus alijs actionibus, in quibus nihil aliud querendum quam beneplacitum Dei. Qui in suis functionibus querit honorem proprium, vanitati inhiat, non Deo nec ei placet.

Secundò, in omnibus actionibus nobis eo colimandum, ut Dei voluntas impleatur quo facto, bonos nos Religiosos demonstrabimus; quæramus ipso facto amare Deum securè ad perfectionem deveniemus.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera Religiosum, ut perfectum erga Deum amorem demonstrat, et viamque perfectionis incedat, et magnanimas semper fovere debere cogitationes, semper cor eximium desideriumque spiritu proficiendi, ne amplexetur mores hominum, qui in vita spirituali tam sunt debiles & pusillanimes, ut, oculis solum in suam debilitatem reflexis, nihilque de divina gratia assistentia cogitantes ad nullum hereticum actum in via spirituali anhelent, nec cogitationes suas ad sanctitatem & majorem perfectionem inflectant, sed communi vita contenti, videntur sibi boni Religiosi, si à multis peccatis abstineant, multis licet im-

fectionibus immerſi frequentique in venialia lapſu oppreſſi.

Confidera, fovere iſthæc deſideria, maximam utilitatem afferre, tametsi enim ad tantam perfectionem non deveniatur, nihilominus tamen ab his ipsis excitamur, ut saltem pedetentim culmen illud attingamus, quod optimus Deus viribus nostris præfixit, cum e contra illi, qui deſiderijs ſuis ſemper in terra repunt, non tantum non proficiunt, ſed hoc ipſo ſemper magis magisque deficient. Gersonem audiamus: Vox multorum eſt: Sufficit mihi vita communis, ſi cum inimis ſalvari potero, ſatis eſt. *Nolo merita Apoſtolorum, nolo volare per ſumma, incedere per planiora contentus ſum; contentantur vitæ ordinariâ nullo unquam facto profectu.*

Confidera, perfectionem ſupra ſublimem montem collocatam eſſe, ad cujus apicem ut deveniamus, magnanima deſideria requiruntur, quibus impellamur, ut culmen hoc per continuos virtutum gradus conſcendamus. Qui per planum vitæ communis incedit, nunquam hunc perfectionis montem attinget.

Confidera, Dei filium præcepiff. Discipulis ſuis (in quibus etiam omnibus Religioſis,) ut ſint perfecti ſicut Patet æternus: *Eſſe perfecti, ſicut Pater veſter cœleſtis perfectus eſt,* non quod ignoraret id ipſum impoſſibile

sibile esse, ut videlicet Apostoli, aut quispiam, ad perfectionem Dei perveniret, sed ut hoc praecepto ostenderet, quomodo Religiosi ad perfectionem anhelare debent, ut, si possibile foret, ipsiusmet Dei perfectionem æmulari cuperent.

AFFECTUS.

Digito nimium palpabili mihi oblatum. O mi Deus! quam longè à perfectione absim. Vi professionis meae culmine mihi est conscendendum, & eheu! non sum montis attigi. Ad sublimia meorum bonorum omnium clementissime largitor Deus, Heroem me cupis, ad ausus generosius allicis, sed, O imbellem! O repugnans semper abjectis delector, fugam inani anfractus declinare satagens. Te ipsius exemplar proposuisti fortissimus Heroem, quævis adversa generosè penetrans; & Ah! pudet dicere! ego degener Sobolus, sensuality tum cæno obscuratis aliud cogito, quàm tribulari, execrari, ignare, adeò quidem, ut si omnes meos dolores considerem, clarè perspiciam, me non esse, nec fore unquam perfectam.

At! numquid animo ob id decidam à certamine desistam? Absit O mi Deus! potius ad tua sanctissima brachia tuo-

vim amplexus properabo, in ea me conij-
ciam, vires resumam, spe fretâ, tandem me
tibi plenissime conjunctum iri. *In te Domi- Ps. 30.*
ne sperabo non confundar. Nec id immeritò,

tametsi enim animitus doleam de tepore
meo, firmiterque statuam, omnibus viribus
ad perfectionem contendere, novi tamen
tuomet edoctus oraculo, quod per te & in te
omnia, sine te autem *nihil possimus facere.* *Joan.:*

In te igitur figo omnes cogitationes, omnem 15.
spem & fiduciam meam, & confido in tua
immensa bonitate, quòd tandem te admini-
culante perfectionis apicem sim adeptura.

Fructus & proposita.

Ad consequendam perfectionem magna
desideria requiruntur, anima religiosa,
conaberis & tu sublimem tibi metam
præfigere, ut si summitatem perfectionis pri-
mo aggressu occupare nequeas, viam tamen
alternas, quâ indies aliquid & successivè to-
tam tibi compares; via autem erit conti-
nua, & fervens divinæ assistentiæ petitio.
Beatus vir, cujus est auxilium abs te, ascensio- Ps. 83.
nes in corde suo disposuit, inquit Psalter regius.

Quæ verba considerans S. Hieronymus, *San-*
ctus, inquit, ponit ascensiones in corde suo, pec-
cator descensiones. Vult dicere: sanctos &
sanctos, qui ad perfectionem aspirant, habere de-
sideria

Q

sideria magna, sublimia, generosa; pauciores verò & deficientes vilia & humilia. Status tuus, mi Religiosè, primæ classis describit, sciasque vocatum & creatum te ad gloriæ sublimitatem eleveris, unde obligaris, ut semper ad majorem perfectionem anheles. Virgines fatuæ solo obsequio contentæ, nihilque de majori dantiâ sollicitæ, excludebantur à sponsi cœlestis, accepto responso: Idem & tepidi Religiosi sibi pollicentur credantque, & ipsos à regno cœlesti esse; quod ut maturè declinent, præcipuorum sanctorum vestigijs non unius duntaxat, sed omnium congeriem comparare. Imitentur exemplum S. Abbatis Antonij, qui, tam sanctus & perfectus, nihilominus, deus in alijs virtute, mox allaboravit, eandem possideret. Ita & vos Religiosi, ab uno discite humilitatem, ab alio mortificationem, ab isto charitatem, ab alio orationem; & cum omnium vos adverteritis, nihil fecisse credite, mentem & cogitationes vestras, acriter labor, hic conatus, hoc studium estis & prægrandibus insistite, quæritæ, quæ sit illa, petite à Deo excelsa, moderatè hac ratione virtutum semitam

faciliusque ad summum perfectionis culmen
deventuri.

DIES QUINTUS.

*Quomodo Religiosi in conti-
nuis mortificationibus vivere
debeant.*

MEDITATIO PRIMA: PUNCTUM PRIMUM.

CONsidera, anima religiosa, vitam per-
fectam consistere in bonis operibus,
in adversis Dei amore toleratis & per-
petuo virtutum incremento. *Benè operari
& mala pati, vita Apostolorum est,* inquit S.
Bernardus. Quod si talis est vita Apostolo-
rum, talis etiam esse debet Religiosorum,
qui eorundem vestigia sequuntur.

Considera auream exhortationem Re-
demptoris nostri Discipulis suis, quin imò
omnibus fidelibus, & maximè Religiosis tra-
ditam: *Qui non tollit crucem suam & sequitur* *Matth.*
me, non est me dignus; unde habes, totam vi-
tam Christiani, & multò magis Religiosi, non
esse aliud, quàm perpetuam crucem; Te-
stem hujus tibi sisto S. Augustinum, qui aper-
tè protestatur: *Totam vitam Christiani ho-*
minis,

Q 2

10.